

Rozhoduje o dnešní stížnosti, setrval nss na právním názoru, vysloveném v uvedeném nálezu. V důvodech nálezu toho se nss zabýval také otázkou právní závaznosti čl. 13 jednacího řádu kuratoria Zvláštního fondu, v němž jsou obsaženy směrnice pro vyměření příspěvku Zvláštního fondu. Směrnic těch se také dovolávají ve svém výměru Komise dohlédající k vybírání příspěvku i žalované kuratorium Zvláštního fondu tvrzením, že příspěvek byl vyměřen přesně podle »směrnic kuratoria Zvláštního fondu na základě §§ 4 a 8 zák. č. 237/24 vydaných«.

Žal. úřadem nebylo relevováno, ani že bilanční předpisy stanov stěžující si spořitelny se liší od nějakých »zvláštních bilančních předpisů« pro stěžující si spořitelnu závazných, ani nebylo žal. úřadem vytýkáno, že snad bilance spořitelny za rok 1927 není sdělána v souhlase se zákonem nebo stanovami spořitelny, a zbývá tedy nss-u pouze zkoumati, zda podle schválených satnov stěžující si spořitelny jest do čistého zisku zásadně vpočítati příspěvky fondu pro ztráty na cenných papírech.

Po této stránce je pak ze stanov stěžující si spořitelny, schválených výnosem min. vnitra v Praze z 27. září 1923, jež jsou ve správních spisech obsaženy, patrné toto: V § 25, odst. 2 stanov se stanoví, že výnos správního jmění spořitelny po odečtení úroků a úroků z úroků, které patří vkladatelům, jakož i všech správních výloh, včetně platu úředníků a za jiné služby, pak i menších darů příležitostných, kterých vyžaduje provoz podniku, je čistým výnosem. Podle § 27 tvoří se všeobecný rezervní fond z čistého správního výtěžku spořitelny. V §§ 28 a 30 se ukládá spořitelně povinnost, aby zřídila vlastní fond k úhradě ztrát na cenných papírech a to z čistého výtěžku správního po provedení všech přidělů podle předcházejících paragrafů. Dosáhne-li tento fond výše nejméně 10% nákupní ceny všech cenných papírů spořitelny, a dosáhne-li v případě, že se objeví v aktivech bilance spořitelny kursově rozdíly ve větší míře, nejméně výše jejich, plyne správní výtěžek, pokud nebyl přikázán jinému Zvláštnímu rezervnímu fondu, rezervnímu fondu všeobecnému.

Z těchto předpisů stanov je zřejmo jednak, že přiděl fondu pro ztráty na cenných papírech je až do výše v § 30 stanov určené obligatorním, jednak, že přiděl ten není součástí správního výtěžku čistého, neboť teprve ona část správního výtěžku, která tu zbude po přidělu fondu pro ztráty na cenných papírech, plyne zvravidla do všeobecného fondu rezervního, v němž se shromažďuje čistý výtěžek správní.

Vycházel-li tedy žal. úřad v nař. rozhodnutí z právního názoru, že přiděl fondu pro ztráty na cenných papírech jest v daném případě pojati jako součást čistého zisku stěžující si spořitelny do základu pro stanovení příspěvku Zvláštního fondu podle § 8 zák. č. 237/24, a předepsal-li v důsledku tohoto svého právního názoru stěžující si spořitelně 10% příspěvek také z přidělu určeného v bilanci fondu pro ztráty na cenných papírech, nesrovnává se nař. rozhodnutí se zákonem.

Č. 10.054.

Samospráva obecní. — Řízení správní: * Uplatní-li stát proti obecnímu starostovi nárok na náhradu škody z důvodu nesprávného

výkonu veřejné moci v oboru přenesené působnosti (§ 61 čes. ob. zřiz.), je k rozhodování o tom příslušným správní úřad.

(Nález ze dne 3. října 1932 č. 8242.)

Prejudikatura: Boh. A LXXIII/1931 konfl.

Věc: Československý stát — správa sociální péče proti zemskému úřadu v Praze o povinnost obecního starosty k náhradě škody způsobené státu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím zrušil zemský úřad v Praze pro nepříslušnost výměr okresního úřadu v S. z 30. června 1930, jímž byl Jan R., obecní starosta v D., uznán povinným nahraditi škodu vzešlou státu vyplácením sirotčího důchodu pro dítě Václava Ř., o němž jako obecní starosta na platebních poukázkách potvrzoval, že žije, ač zemřelo již roku 1915. V důvodech uvedeno, že běží o škodu způsobenou státu zanedbáním povinností při výkonu přenesené působnosti obce, tedy o náhradu škody, o níž podle § 1 jur. normy náleží zásadně rozhodovati soudům, leda že by zvláštním zákonem byla pravomoc přikázána jiným úřadům, i že takový předpis nemá ani obecní zřízení, ani zákony jiné.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

V daném sporu uplatněn byl nárok na náhradu škody z důvodu nesprávného výkonu veřejné moci, obecnímu starostovi svěřené; byl tedy nárok ten založen na titulu veřejnoprávním. Rozhodování o takových nárocích náleží do kompetence úřadů správních, neboť nárok na náhradu škody nemůže mít jinou povahu, než jakou má porušení, z něhož je odvozen, a je tedy rozhodnou pro odpověď na otázku, náleží-li žaloba o náhradu škody před soud nebo úřady správní, nikoliv norma § 1338 o. z. o. v širokém výkladu, jaký jí dává žal. úřad, nýbrž podstata nároku a povaha aktu, z nichž se škoda odvozuje. (Srov. rozsudek senátu pro řešení konfliktů kompetenčních Boh. A LXXIII/1931.)

Opačný názor žal. úřadu je v rozporu se zákonem.

Č. 10.055.

Stavební právo. — Bytová péče: I. * Jsou-li zákonné podmínky devoluce podle § 59 odst 2 zák. č. 43/28 o stav. ruchu splněny, přechází příslušnost rozhodovací na zemský úřad bez ohledu na to, zda stav. úřad obecní po té rozhodnutí vydal. II. * Rozhodnutí zemského úřadu iure devolutionis podle § 59 odst. 2. cit. zák. není podrobena dalšímu instančnímu přezkoumání, ani pokud jde o otázku, zda rozhodnutím tím nebylo pro nedostatek zákonných podmínek devoluce zasaženo do samostatného oboru působnosti obce.

(Nález ze dne 5. října 1932 č. 14.982.)